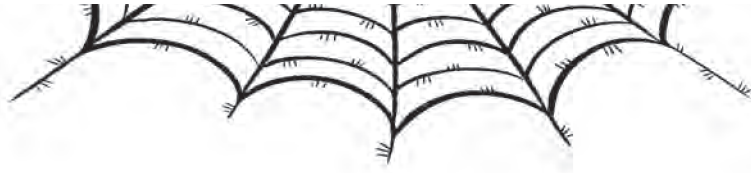

LOTTIE LUNA

EN
DE BLOEMEN
TUIN

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van
Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 HarperCollinsPublishers Ltd
Copyright illustraties © HarperCollinsPublishers Ltd
Oorspronkelijke titel: *Lottie Luna and the Bloom Garden*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Sofia Engelsman
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: PB Tisk

ISBN 978 94 027 0507 2
ISBN 978 94 027 5953 2 (e-book)
NUR 282

Eerste druk februari 2020

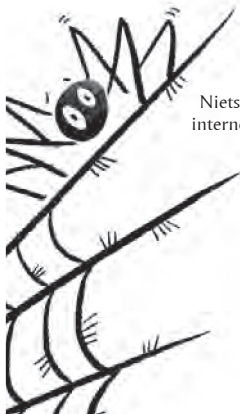
Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

LOTTIE LUNA

EN
DE BLOEMEN
TUIN

VIVIAN FRENCH

ILLUSTRATIES DOOR NATHAN REED

Vertaling Sofia Engelsman

HarperCollins

HOOFDSTUK EEN

Plop!

Koning Lupo sprong overeind en keek omhoog. Uit een flinke barst in het plafond druppelde water, en dat plopte zo op zijn hoofd.

‘Ik heb je gewaarschuwd, lieverd,’

zei koningin Mila. ‘Als je per se aan het hoofd van de tafel wilt zitten, word je nat.’ Ze gaf de koning een servetje, zodat hij zich droog kon deppen.

‘Een koning moet altijd koninklijk zijn,’ verkondigde hij. ‘Ik ben misschien nog niet zo lang koning, maar ik weet wel hoe het hoort. Een koning staat aan het hoofd van zijn volk, dus moet hij ook aan het hoofd van de tafel zitten – lekkage of niet!’

En over hoe het hoort gesproken: waar is

Lottie nu weer? Ze is te laat voor het ontbijt!’

‘Ik denk dat ze zich aan het voorbereiden is,’ zei koningin

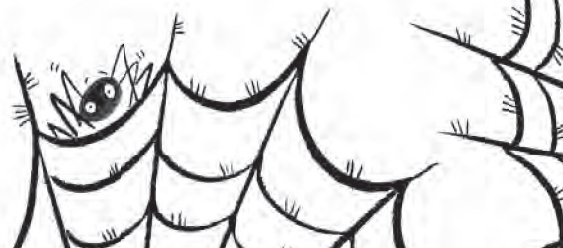
Mila. 'Vergeet niet dat ze vandaag voor het eerst naar haar nieuwe school gaat. Ze is vast nerveus.'

'Nerveus? Hoezo dan?' Koning Lupo ontweek een volgende druppel en nam een hapje van zijn toast. Toen die doorweekt bleek te zijn, trok hij een vies gezicht en legde hij hem terug op zijn bord.

Koningin Mila zuchtte. 'Je weet toch hoe gelukkig ze op haar vorige school was, lieverd? Daar had ze een heleboel vrienden, en ze was ook bij de juffen en meesters geliefd. Maar op de Schemeracademie kent ze niemand. Ze moet helemaal opnieuw beginnen.'

'Maar nu is ze de dochter van een koning!' Lupo trok zijn borstelige wenkbrauwen op. 'Dus ze zal met groot respect worden behandeld!'

'Ik denk dat-' Koningin Mila wilde zeggen dat

het waarschijnlijk weinig zou uitmaken, maar werd onderbroken door Lottie, die de deur woest opengooide. Ze had haar schooltas in haar ene hand en wat potloden in de andere, en daarmee zwaaide ze naar haar moeder.

‘Mam! Ik kan mijn puntenslijper nergens vinden.

Het is echt hopeloos! Sinds de verhuizing is alles zoek. Niets ligt nog op zijn plek – én er zitten wel een miljoen spinnen in de badkamer! Moeten we hier echt wonen?’

Boris, Lotties oudere broer, hield op met zichzelf bewonderen in de oude, gebarsten spiegel boven de schoorsteenmantel en mengde zich in het gesprek. ‘Maar we zijn nu van adel, Lottie! Papa is koning, en een koning woont in een kasteel – ook al is het dan een nogal armoedig en vervallen kasteel.’

‘Zo mag ik het horen, mijn jongen!’ Koning Lupo lachte zijn zoon stralend toe. ‘Kasteel Draka is ons thuis. Zodra de boel hier een beetje is opgeknapt, zullen we het reuze naar onze zin hebben. Lottie, ga gewoon zitten en eet je ontbijt.’

‘Hmmpf...’ Lottie zuchtte diep toen ze terugdacht aan haar oude huis. Dat was klein en overvol geweest,

maar wel heel knus en lekker warm. Het kasteel dat ze hadden geërfd, had zoveel kamers dat ze ze niet eens allemaal kon tellen, en elke kamer was ijsig koud.

‘Ik heb geen honger,’ zei ze. ‘Echt, papa, ik krijg geen hap door mijn keel.’ Ze keek naar haar moeder. ‘Mam, denk je dat het wel leuk zal zijn op de Schemeracademie? Het is vreselijk om midden in het jaar te moeten beginnen.’

Haar moeder omhelsde haar. ‘Ik weet zeker dat je heel snel nieuwe vrienden hebt.’

‘Tsss!’ Boris keek haar hooghartig aan. ‘Wie wil nou haar vriend zijn? Ik in elk geval niet!’

Lottie trok een gezicht tegen hem en propte haar botte potloden in haar tas. ‘Dan ga ik maar,’ zei ze. ‘Ik wil niet te laat komen, niet op mijn eerste dag. Tot straks dan, lieve mama. Vergeet niet dat ik pas terug ben als de maan hoog aan de hemel staat! Dag pap!’

Met die woorden vloog ze de eetzaal uit en knalde ze de deur achter zich dicht. Fladder, haar tamme vleermuis, wachtte al op haar, en samen haastten ze zich door de lange, koude gang. Met de nodige moeite slaagde Lottie erin om de krakende voordeur open te krijgen... en het volgende moment stond ze in de ochtendzon.

Lottie rende het lange, kronkelige pad af dat van kasteel Draka naar het dorp onderaan de heuvel leidde. Ze maakte zich wel een beetje zorgen om wat haar die dag te wachten stond. 'Mama kan nou wel zeggen dat ik vast veel vrienden krijg, Flad,' zei ze tegen haar vleermuis. 'Maar stel dat dat niet zo is? Misschien haten ze me, omdat papa de nieuwe koning is, en omdat ze denken ze dat ik heel deftig en verwaand

ben. Wat ik dus niet ben. Maar...' Plotseling kwam er een idee bij haar op. 'Ik hóéf natuurlijk niet te vertellen dat ik in een kasteel woon. Of dat papa de koning is. Ik kan ook gewoon zeggen dat ik Lottie Luna heet en dat ik net als iedereen ben.'

Dat idee beviel haar wel, en ze liep verder in een wat rustiger tempo. 'Maar hoe moet het dan met mijn superkrachten? Kan ik die ook verbergen?' Ze raakte de kleine maansteen die ze altijd aan een ketting om haar hals droeg even aan, knikte vastberaden en stopte hem weg onder haar trui. 'Zo! Daar zit hij goed.' En snel huppelde ze weer verder.

Als iemand Lottie daar had zien rennen, had hij meteen gezien dat ze niet de gewone kleine weerwolf was die ze zo graag wilde zijn. Ze was

geboren in de nacht van de maansverduistering, bij volle maan, en daardoor had ze speciale krachten. Ze was zo snel als de wind, haar ogen waren scherp als die van een

adelaar en ze was veel sterker dan haar oudere broer... Maar ze had ook nog andere, minder opvallende krachten.

De kleine maansteen die ze op haar geboortedag had gekregen, weerspiegelde haar stemming. Nu, terwijl ze daar rende, gloeide hij helwit op onder haar trui. Fladder, die boven haar hoofd vloog, voelde haar vrolijke stemming aan, en dat maakte hem ook blij. De kleine vleermuis maakte een salto in de lucht, dook omlaag en nestelde zich op Lotties schouder.

Twintig minuten later waren Lottie en Fladder bij het hek van de Schemeracademie.

‘O jee...’ Met grote ogen keek Lottie naar het enorme gebouw van grijze steen dat daar voor haar oprees. ‘Ik hoop maar dat het meevalt. Wat denk jij, Flad?’

Hij fladderde een paar rondjes om haar hoofd.
‘leeeek!’ piepte hij. *‘leeeek!’*

‘Je hebt gelijk.’ Lottie klemde haar schooltas wat steviger vast. ‘Ik ben Lottie Luna en ik ben nergens bang voor!’ En met opgeheven hoofd marcheerde ze de trap op en door de open voordeur naar binnen.